

§ 74. Toldvæsenet er berettiget til at foretage eftersyn på personer, som rejser til eller fra toldområdet, som er eller har været om bord i skibe, fly eller tog, eller som færdes ved landgrænsen, langs kysterne, i havne, i lufthavne eller på landingssteder.

Stk. 2. Eftersyn på person skal ske med størst mulig hensynsfuldhed og må ikke være videregående, end de kontrolmæssige formål nødvendiggør.

Stk. 3. Eftersyn, der ikke begrænses til den ydre beklædning, må kun foretages, når der findes rimelig grund til at antage, at vedkommende ulovligt medfører varer m. v. skjult på sin person, og kun efter ordre fra den øverste tilstedeværende overordnede toldtjenestemand. Den, der skal efterses, kan kræve, at eftersynet overværes af et vidne udpeget af ham. Eftersynet må kun udføres og overværes af personer af samme køn som den person, der skal efterses.

§ 75. Finansministeren fastsætter de nærmere regler om toldvæsenets kontrol med og toldbehandling af personer og kan herunder bestemme, hvor og på hvilken måde toldbehandlingen skal finde sted.

Stk. 2. Finansministeren kan i det omfang, det er foreskrevet i de af Danmark tiltrådte mellemfolkelige aftaler eller i bestemmelser fastsat af De europæiske Fællesskaber, eller når de kontrolmæssige forhold tillader det, fravige § 73, stk. 2, 3 og 7, og § 74.

§ 76. Varer, der indføres i eller udføres fra toldområdet, skal angives for toldvæsenet.

Stk. 2. Varer, for hvilke toldfrihed eller midlertidig toldfrihed bortfalder efter §§ 47 og 48, skal angives for toldvæsenet.

Stk. 3. Finansministeren fastsætter de nærmere regler om toldvæsenets kontrol med og toldbehandling af de i stk. 1 og 2 nævnte varer, herunder regler til gennemførelse af bestemmelser, der er fastsat af De europæiske Fællesskaber om kontrol med toldbehandling af sådanne varer. Finansministeren bestemmer, hvor, hvornår og på hvilke vilkår toldbehandlingen skal finde sted, hvem der skal angive varerne over for toldvæsenet, på hvilken måde varerne skal angives, samt hvilke oplysninger og erklæringer der skal afgives, og i hvilket omfang

og på hvilken måde oplysninger og erklæringer skal dokumenteres.

Stk. 4. Finansministeren kan bestemme, at angivelse af varers art, mængde og værdi skal ske på grundlag af en brugstarif, i hvilken toldtariffen, eventuelle andre toldmæssige opdelinger og de handelsstatistiske specifikationer er sammenarbejdet.

Stk. 5. Den, der angiver varer til toldbehandling, skal afgive sådanne oplysninger og erklæringer om varernes art og beskaffenhed m. v., der er nødvendige for toldvæsenets kontrol med udenrigshandelsstatistikken og med de særlige indførsels-, udførsels- og transitbestemmelser, som af valuta-mæssige, sundhedsmæssige, sikkerhedsmæssige, veterinære, plantepatologiske eller andre grunde er fastsat for visse varer.

§ 77. Er varemottageren ikke i stand til ved fortoldningen at fremlægge de nødvendige dokumenter til bekræftelse af varernes art og sammensætning, mængde, værdi eller oprindelse m. v., eller indeholder dokumenterne ikke de nødvendige oplysninger, kan der indrømmes ham en efter forholdene afpasset frist til at tilvejebringe de nævnte dokumenter eller til at berigtige disse. I sådanne tilfælde debiteres der varemottageren, der har told- og afgiftskredit efter §§ 83 og 85, et efter toldvæsenets skøn passende beløb for de på varerne ved indførslen hvilende told- og afgiftsbeløb. Andre varemottagere må stille fornøden sikkerhed. Efter fristens udløb kan beløbet ikke reguleres.

Stk. 2. Fremlægges de til bekræftelse af toldværdien nødvendige dokumenter ikke, eller indeholder de ikke de nødvendige oplysninger, beregnes tolden på grundlag af den af toldvæsenet ansatte toldværdi med tillæg af 25 pct. Afgifterne beregnes ligeledes på dette grundlag med de tillæg hertil, som er fastsat i de enkelte afgiftslove. Toldvæsenet kan, når særlige forhold gør sig gældende, fritage for det nævnte tillæg på 25 pct.

§ 78. Ved toldbehandling af varer er toldvæsenet berettiget til at foretage enhver undersøgelse af varerne, der er nødvendig for kontrollens udøvelse, og til uden erstatning at udtage prøver af varerne i det omfang, det er nødvendigt for at undersøge deres beskaffenhed. Det påhviler den, der